

UOHSP0004NTC

62 Ca 5/2007-72

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7
Došlo: 24-06-2009
Číslo: 145-8014/2009
Přílohy: /

Hogr. Vrab
OSCBNE

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Sladkého a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **T-mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem v Praze 4, Tomíčkova 2144/1, IČ: 64949681, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Vodafone Czech Republic a.s.**, se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, IČ: 25788001, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.8.2003 č.j. R 17/2002,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o žalobě a jeho kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 34/2003-147 nepřiznává.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 34/2003-147.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.8.2003 č.j. R 17/2002, kterým byl zamítnut jeho rozklad a změněno předchozí rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení ze dne 29.3.2002 č.j. S 21/02-860/02-VO1.

Napadeným rozhodnutím žalovaný určil, že dohody obsažené ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, která byla uzavřena dne 20.12.2000 mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, a to dohody obsažené: v čl. 3.1 a na něj navazující Příloha A, včetně jejich dílčích příloh, dle níž si účastníci dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A, čl. 6.6, dle níž si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi poskytovat služby tranzitem prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení telekomunikačních zařízení a sítí a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou se společností ČESKÝ TELECOM, a.s., v čl. 7.1 a na něj navazující Příloha C, včetně jejich dílčích příloh, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v Příloze C, podléhají zakazu dohod narušujících soutěž podle § 3 až 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 34/2003-47 bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.8.2003 č.j. R 17/2002, je nicotné (výrok I.), rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.3.2002 č.j. S 21/02-860/02-VO1, je nicotné (výrok II.) a žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.). Z odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že soud dospěl k závěru, že k posuzování souladu dohod obsažených ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000, vč. dílčích příloh uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona, s požadavky ochrany hospodářské soutěže je povolán výlučně Český telekomunikační úřad, nikoli orgán jinak obecně příslušný - žalovaný.

O kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud ČR rozsudkem ze dne 31.1.2007 č.j. 7 As 50/2006-262 tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2005 č.j. 31 Ca 34/2003-147 (v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského soudu chybně uvedeno č.j. 31 Ca 34/2003-47) se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl soud k závěru, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona s požadavky ochrany hospodářské soutěže, vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný v prvním stupni správního řízení rozhodnutím ze dne 29.3.2002 č.j. S 21/02-860/02-VO1 určil, že Smlouva o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, uzavřená dne 20.12.2000 mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, obsahuje v čl. 3.1, v návaznosti na Přílohu A, včetně dílčích příloh, v čl. 6.6 a v čl. 7.1, v návaznosti na Přílohu C, včetně dílčích příloh, ustanovení, která jsou dohodami podléhajícími zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, neboť v čl. 3.1 v návaznosti na Přílohu A, včetně dílčích příloh, neumožňuje propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce jiným způsobem než přímým propojením, s výjimkou případů uvedených v čl. 6.6, který umožňuje propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce výhradně prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., a to pouze za předpokladu neexistence přímého propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce. V čl. 7.1, v návaznosti na Přílohu C, včetně dílčích příloh, stanoví, že za služby poskytnuté dle Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí bude každá smluvní strana účtovat druhé smluvní straně ceny za propojení stanovené touto Smlouvou o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, přičemž jednotná cena za propojení se uplatňuje bez ohledu na způsob propojení sítí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vymezil relevantní trh, a to z hlediska věcného jako trh provozování veřejných telekomunikačních sítí, z hlediska geografického územím České republiky a z hlediska časového jako trh s trvalými dodávkami, i když s ohledem na velmi rychlý technický pokrok v oblasti telekomunikací může podléhat určitým změnám. Dovodil, že společný podíl účastníků předmětné smlouvy na takto vymezeném relevantním trhu činí cca 7 % z celkového objemu tuzemského provozu za rok 2001 mezi jednotlivými telekomunikačními společnostmi působícími na trhu České republiky. Dále pak detailně rozebral a posoudil dohody obsažené ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000, včetně dílčích příloh, uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, dospěl k závěru, že čl. 3.1 ve spojení s čl. 6.6, stejně jako čl. 7.1 (ve spojení s Přílohou C) smlouvy záměrně omezují svobodu stran ohledně výběru způsobu spojení jejich sítí. Žalovaný konstatoval, že účastníci této smlouvy nemají možnost se na základě ekonomických úvah svobodně rozhodnout o nejvýhodnějším způsobu propojení sítí a namísto toho se zavazují, bez ohledu na tržní faktory, jako např. cena za propojení sítí obou účastníků nabízenou třetím subjektem, propojit se výhradně prostřednictvím propojovacích bodů, které jsou uvedeny v Příloze A Smlouvy. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále poukázal na to, že provozovateli telekomunikačních sítí by nemělo být bráněno využít pro přenos telekomunikační služby do druhé sítě tranzitních služeb třetího operátora, a to zvláště tehdy, když je využití služeb třetího tranzitního operátora levnější než využití přímého propojení. Žalovaný v prvním stupni správního řízení uzavřel, že dohody účastníků smlouvy obsažené v čl. 3.1, 6.6 a 7.1 představují dohodu, která podléhá zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS“). Dále pak žalovaný v prvním stupni správního řízení zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení a žalobce působí na stejné úrovni relevantního trhu, jejich chování proto posoudil jako horizontální dohodu. Vzhledem

k tomu, že společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu (cca 7 %) překračuje limity stanovené zákonem, nepodléhá posuzovaná dohoda vynětí ze zákazu dohod podle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 ZOHS. Protože se jedná o horizontální dohodu, nevztahuje se na ni vyhláška žalovaného č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, pro určité druhy vertikálních dohod.

O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný ve druhém stupni správního řízení rozhodnutím ze dne 7.8.2003 č.j. R 17/2002 tak, že rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení změnil takto: určuje se, že dohody obsažené ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, která byla uzavřena dne 20.12.2000 mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, a to dohody obsažené v čl. 3.1 a na něj navazující Příloha A, včetně jejích dílčích příloh, dle níž si účastníci dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A, v čl. 6.6, dle níž si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi poskytovat služby tranzitem prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení telekomunikačních zařízení a sítí a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou se společností ČESKÝ TELECOM, a.s., v čl. 7.1 a na něj navazující Příloha C, včetně jejích dílčích příloh, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v Příloze C, podléhají zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 až 6 ZOHS. Ke změně výroku napadeného rozhodnutí žalovaný přistoupil z toho důvodu, aby v budoucnu nemohlo dojít k pochybnostem, kterých dohod se výrok rozhodnutí o zakázanosti ve smyslu ustanovení § 3 až 6 ZOHS týká. Žalovaný v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení a žalobce uzavřeli mezi sebou, prostřednictvím čl. 3.1, v návaznosti na Přílohu A, včetně jejích dílčích příloh Smlouvy o propojení, dohodu, která neumožňuje propojení jejich telekomunikačních sítí jiným způsobem než přímým propojením, s výjimkou případů uvedených v čl. 6.6, jež umožňuje propojení sítí účastníků řízení prostřednictvím sítě třetí strany, resp. společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., avšak pouze za předpokladu neexistence přímého propojení sítí účastníků řízení nebo v případě nedostatečné kapacity propojení – Příloha A čl. 7. Fakticky se tedy mezi oběma účastníky smlouvy jedná o závazek poskytovat propojení pouze formou přímého propojení. Poukázal na to, že osoba zúčastněná na řízení a žalobce si jistě mohou mezi sebou uzavřít smlouvu, která bude upravovat pouze přímé propojení, a smluvní strany budou mít svobodnou vůli v rozhodování, zda budou či nikoliv přímé propojení využívat. Smlouva o propojení však nemůže být prostředkem k dosahování skryté výhradnosti. V rozporu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže je, pokud se strany dané smlouvy přímo zavážou, že k propojení jejich sítí budou výhradně používat pouze jeden způsob propojení, tj. pouze formou přímou, bez ohledu na další alternativní způsoby, které existují či mohou na daném relevantním trhu vzniknout. Přestože není zákaz nepřímého propojení ve Smlouvě o propojení dán *expressis verbis*, formulace jednotlivých dohod obsažených v čl. 3.1, na něj navazující Příloha A, včetně jejích dílčích příloh, čl. 6.6 a čl. 7.1 a na něj navazující Příloha C, včetně jejích dílčích příloh Smlouvy o propojení, k tomuto

závěru jednoznačně vede. Žalovaný zdůraznil, že nepřímé propojení mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem se fakticky, až na výjimky v případě neexistence přímého propojení či nedostatečné kapacity, na základě shora uvedených dohod neumožňuje, a proto žalovaný dohody uvedené ve výroku svého rozhodnutí zhodnotil jako podléhající zákazů dohod narušujících soutěž dle § 3 až 6 ZOHS. Žalovaný zdůraznil, že při interpretaci jednotlivých ustanovení Smlouvy o propojení posuzoval v ní obsažené dohody nikoliv z hlediska norem obchodního zákoníku, nýbrž z hlediska souladu se zákonem o ochraně hospodářské soutěže, jež spadá do jeho zákonné působnosti, přičemž poukázal na skutečnost, že předmětem jeho šetření není posuzování práv a povinností vyplývajících ze závazkového právního vztahu mezi smluvními stranami navzájem, nýbrž a pouze dopad dohod obsažených ve Smlouvě o propojení na soutěžní prostředí. Protisoutěžní aspekty zakázaných dohod obsažených ve Smlouvě o propojení shledal žalovaný v tom, že úprava obsažená ve Smlouvě o propojení fakticky do budoucna omezuje svobodnou vůli účastníků dohody rozhodnout se v konečném důsledku pro nejvýhodnější způsob propojení. Důsledky uzavřené dohody mají významný dopad na konečné spotřebitele, neboť ovlivňují cenu, kterou je zákazník - spotřebitel povinen uhradit svému poskytovateli telekomunikačních služeb za službu ukončení hovoru ve volané síti. Dále žalovaný zdůraznil, že předmětem tohoto určovacího řízení není stanovení nejlevnějšího či nejdražšího způsobu propojení, předmětem tohoto určovacího řízení je podle § 7 odst. 2 ZOHS posouzení dohod obsažených ve Smlouvě o propojení, uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, z hlediska souladu s právní úpravou obsaženou v § 3 až 6 ZOHS, a nikoliv posouzení dané Smlouvy o propojení z hlediska právní úpravy, jež nespadá do kompetencí svěřených žalovanému. Žalovaný rovněž zdůraznil, že vzájemné propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce je pouze prostředkem, který umožňuje společné zprostředkování hovorů mezi zákazníky obou společností. Úkolem obou smluvních stran, tj. jak osoby zúčastněné na řízení tak žalobce, které vůči sobě zůstávají v horizontálním stavu, je být „převodním můstkem“ k zajištění hovorů mezi oběma poskytovateli telekomunikačních služeb, kdy např. žalobce, v jehož síti má být hovor zakončen, tento hovor „neodebírá“, tj. není v pozici odběratele, ale pouze umožňuje, aby hovor přicházející od konkurenční sítě - osoby zúčastněné na řízení, skončil u zákazníka - spotřebitele jeho vlastní sítě. Žalovaný tedy uzavřel, že v daném případě jde o dohodu horizontální. Vzhledem k tomu, že Smlouva o propojení je z hlediska ZOHS dohodou horizontální a účastníci této dohody mají společný podíl na relevantním trhu vyšší než 5 %, není aplikace ustanovení § 6 odst. 1 ZOHS, tj. vynětí ze zákazu dohod dle pravidla *de minimis*, možná. Rovněž vyhláška žalovaného č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, pro určité druhy vertikálních dohod, nebude ve vztahu ke Smlouvě o propojení aplikovatelná. K vymezení relevantního trhu žalovaný zdůraznil, že v prvním stupni správního řízení nedošlo k pochybení, pokud relevantní trh byl vymezen v souladu se zákonem o telekomunikacích jako trh provozování veřejných telekomunikačních sítí, neboť smlouva o propojení se uskutečňuje právě na tomto trhu. Propojení znamená vznik možnosti, aby hovory odcházející ze sítě jednoho účastníka řízení byly ukončeny v síti druhého účastníka řízení. K namítaným procesním vadám pak žalovaný uvedl, že zjišťoval podíl osoby zúčastněné na řízení a žalobce oslovením

subjektů, které provozují veřejné telekomunikační sítě, za účelem zjištění celkového objemu tuzemského provozu. Údaje, které žalovaný od těchto oslovených subjektů obdržel, byly těmito subjekty označeny jako obchodní tajemství a s tímto posouzením se žalovaný ztotožnil. Navíc žádný právní předpis neukládá správnímu orgánu povinnosti zpřístupnit obchodní tajemství osobám, které by mohly toto obchodní tajemství zbavit neznámosti, jako jednoho z definičních znaků, a současně ze žádného právního předpisu nevyplývá pravidlo, podle kterého by práva a povinnosti stanovené správním řádem, byly jakkoliv nadřazeny právům a povinnostem stanoveným jinými právními předpisy, např. obchodním zákoníkem. Neoslovení společnosti PRAGONET, a.s. s žádostí o sdělení objemu provozu bylo důsledkem zjištění žalovaného během správního řízení, že tato společnost zaujímá na relevantním trhu tak zanedbatelné postavení, že její neoslovení nebude mít žádný vliv na správnost žalovaným provedeného vyhodnocení podílu osoby zúčastněné na řízení a žalobce na relevantním trhu provozování veřejných telekomunikačních služeb, tj. neovlivní podíl účastníků řízení tak, aby účastníci splnili zákonnou hranici pro vynětí ze zákazu dohod narušujících soutěž na základě pravidla *de minimis*. Ve vztahu k vytýkané nedostatečné spolupráci žalovaného s Českým telekomunikačním úřadem žalovaný zdůraznil, že žádnou skutečnost nebylo nutné řešit prostřednictvím institutu předběžné otázky, kdy by bylo třeba dát v souladu s právním řádem podnět jinému orgánu státní správy k zahájení řízení a přerušit řízení do doby, než by tento orgán pravomocně rozhodl. K námitce týkající se nenařízení ústního jednání ve věci žalovaný zdůraznil, že v dané věci je předmětem řízení určovací řízení ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 ZOHS, tudíž žalovaný v prvním stupni správního řízení neměl povinnost provádět šetření, která nejsou z povahy věci k objasnění rozhodných skutečností nezbytná, i když u jiného typu řízení vedeného žalovaným tomu tak bývá; smyslem a cílem určovacího řízení je posoudit Smlouvu o propojení z pohledu zákona o ochraně hospodářské soutěže a určit, zda povede nebo by mohla vést k narušení hospodářské soutěže, což žalovaný v prvním stupni správního řízení prokázal i bez nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy uzavřel, že v rámci prvostupňového řízení neshledal žádných věcných či procesních pochybení, jež by odůvodňovala napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání či změnit ve smyslu určení, že dohody specifikované ve výroku rozhodnutí zákazu dohod podle § 3 až 6 ZOHS nepodléhají.

II. Shrnutí žalobních tvrzení

Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného a výrok tohoto rozhodnutí považuje za nezákonný, přičemž své důvody formuloval do tří žalobních bodů.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný rozhodl v rozporu s ustanoveními § 3 až 6 ZOHS, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro to, aby dohody mezi soutěžiteli byly považovány za zakázané a neplatné. Dle názoru žalobce ze znění Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 je zřejmé, že tato smlouva neobsahuje žádné ustanovení, které by obsahovalo zákaz nepřímého propojení sítí žalobce a osoby zúčastněné na řízení. Smlouva byla uzavřena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o telekomunikacích, který ukládá

povinnost uzavřít na žádost každého zájemce, který splní zákonem stanovené požadavky, písemnou smlouvu o přímém nebo nepřímém propojení veřejných telekomunikačních sítí. Předmětem Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 byla pouze úprava přímého propojení mezi sítěmi smluvních stran, přičemž tato úprava odpovídala vůli smluvních stran; nepřímým propojením se smlouva nezabývá, tedy jej ani nevyklučuje, tj. na základě žádosti jedné z smluvních stran, byly-li by splněny požadavky zákona o telekomunikacích, by druhá smluvní strana byla povinna s touto smluvní stranou uzavřít rovněž smlouvu o propojení nepřímém. Závěr žalovaného o faktické existenci výhradního závazku mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení poskytovat propojení pouze formou přímého propojení tedy neodpovídá skutečnosti. I v případě, že by snad bylo možné ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 spatřovat dohodu narušující soutěž ve smyslu § 3 ZOHS, je nutné vzít v úvahu ustanovení § 6 odst. 1 ZOHS, které ze zákazu dohod dle § 3 ZOHS vyjímá vertikální dohody, pokud společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 10 %. Žalovaný při posouzení této otázky nepostupoval v souladu s § 5 ZOHS, když Smlouvu o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 v rozporu s ustanovením § 5 ZOHS posoudil jako dohodu horizontální, na niž se dle § 6 odst. 1 písm. a) ZOHS vztahuje 5% hranice vynětí těchto dohod ze zákazu dle § 3 odst. 1 ZOHS (společný podíl účastníků Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 přitom žalovaný shledal ve výši 7 % relevantního trhu). Žalovaný svým rozhodnutím prohlásil Smlouvu o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 za zakázanou dohodu, aniž by pro zákaz takové dohody byly dány podmínky stanovené zákonem, konkrétně ustanoveními § 3 až 6 ZOHS a zasáhl tak do práva žalobce dle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. práva činit, co není zákonem zakázáno. V důsledku napadeného rozhodnutí tak dochází k nepřípustnému omezení smluvní volnosti a tím i podnikatelských aktivit žalobce.

V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že v souladu s ustanovením § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád – dále jen „s.ř.“) musí být rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Ustanovení § 59 s.ř. pak stanoví, že odvolací orgán, je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popř. jeho vady odstraní. Dle názoru žalobce řízení a rozhodnutí žalovaného trpělo v prvním stupni takovými nedostatky, na základě kterých bylo nezbytné, aby v druhém stupni správního řízení v souladu s § 59 s.ř. bylo dosavadní řízení doplněno a jeho vady odstraněny; k tomuto však nedošlo. Při nahlížení do správního spisu dne 25.3.2002 nebylo žalobci zřejmé vymezení relevantního trhu ani podíl, kterého žalobce a osoba zúčastněná na řízení na vymezeném trhu dosahují, žalobci není ze správního spisu ani z informací poskytnutých žalovaným zcela zřejmý způsob výpočtu uvedeného podílu. Navíc pochybením žalovaného nebyly osloveny všechny společnosti provozující veřejné telekomunikační sítě v ČR, příkladmo nebyla oslovena společnost PRAGONET a.s., toto by mohlo mít za následek nepřesné stanovení společného podílu žalobce a osoby zúčastněné na řízení na vymezeném relevantním trhu. V důsledku toho nevychází napadené rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je tedy v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 s.ř. Žalovaný dále nedostatečně zjistil skutkový stav,

a to mimo jiné ve vztahu k výhodnosti ceny za propojení nabízené společností ČESKÝ TELECOM, a.s. Žalovaný tak nedostatečně zkoumal specifika hospodářské soutěže v oblasti telekomunikací, neboť tato je výrazně ovlivňována zvláštním režimem, který v tomto sektoru existuje. Žalovaný rovněž procesně pochybil, když žalobci odepřel právo dle § 33 odst. 1 s.ř. navrhopvat důkazy a poskytovat vyjádření a vysvětlení; nařízené ústní jednání bylo zrušeno, toto pochybení vedlo k nedostatečnému zjištění stavu věci a v důsledku toho k nesprávnému rozhodnutí žalovaného. Postupem žalovaného bylo porušeno rovněž právo žalobce před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění (§ 33 odst. 2 s.ř.) tím, že ačkoli žalobce opakovaně upozornil žalovaného, že po dokončení dokazování žádá o opětovné nahlédnutí do spisu, a že poté, co se s obsahem spisu seznámí, poskytne žalovanému své závěrečné vyjádření ve věci. Toto mu nebylo ze strany žalovaného umožněno a rozhodnutí žalovaného bylo dokonce vydáno před tím, než mu byly doručeny informace, jejichž poskytnutí si žalovaný od žalobce vyžádal. Žalovaný tak při svém rozhodování nepostupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, čímž se dopustil zásahu do práv žalobce dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jež stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

Ve třetím žalobním bodě žalobce poukázal na to, že v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 s.ř. v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Rozhodnutí žalovaného však trpí z hlediska tohoto ustanovení správního řádu podstatnými nedostatky, když v některých ohledech žalovaný v odůvodnění neuvádí, na základě jakých skutečností dospěl k jednotlivým dílčím závěrům, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Žalobce zejména zdůraznil, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal s vyhodnocením společného podílu žalobce a osoby zúčastněné na řízení na relevantním trhu; odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy trpí nedostatky takového charakteru, jež činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným.

S přihlédnutím k vzneseným žalobním námitkám žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného, vydané ve druhém a před tím v prvním stupni správního řízení, bylo soudem zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, aby žalovaný byl současně zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zejména zdůraznil, že na základě posouzení všech relevantních skutečností jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, dospěl k závěru, že dohody obsažené ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, která byla uzavřena dne 20.12.2000 mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, a to dohody obsažené v čl. 3.1 a na něj navazující Příloze A, včetně dílčích příloh, podle které si účastníci dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů,

přičemž propojovací body jsou popsány v Příloze A, v čl. 6.6, podle které si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi poskytovat služby tranzitem prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. a tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou se společností ČESKÝ TELECOM, a.s. a v čl. 7.1 a na něj navazující Příloze C, včetně dílčích příloh, podle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v Příloze C, podléhají zákazů dohod narušující hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 ZOHS. Poukázal na to, že podstata protisoutěžních aspektů spočívá v tom, že se strany této smlouvy přímo zavázaly, že k propojení jejich sítí budou výhradně používat pouze jeden způsob propojení, tj. pouze formou přímou, bez ohledu na další alternativní způsoby, které existují, či mohou v budoucnu na daném relevantním trhu vzniknout. Negativní důsledky uzavření zakázaných dohod obsažených v čl. 3.1, 6.6 a 7.1 Smlouvy o propojení se pak významným způsobem projevují u konečných spotřebitelů, neboť předmětné dohody ovlivňují cenu, kterou je zákazník, tj. spotřebitel povinen uhradit svému poskytovateli telekomunikačních služeb za službu ukončení hovoru ve volané síti. Jedná se o dohody, které fakticky představují výhradní závazek jak žalobce, tak osoby zúčastněné na řízení, poskytovat propojení jejich telekomunikačních zařízení a sítí pouze formou přímou, přičemž nepřímé propojení smlouva až na stanovené výjimky nedovoluje. Dále pak žalovaný zdůraznil, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení se nachází ve vztahu horizontálním, společný podíl žalobce a osoby zúčastněné na řízení činí na vymezeném relevantním trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí cca 7 % z celkového objemu tuzemského provozu za rok 2001 mezi jednotlivými telekomunikačními společnostmi působícími na trhu ČR. Vynětí ze zákazu dohod dle pravidla *de minimis* nelze v daném případě aplikovat, neboť aplikační hranice pravidla *de minimis* nesmí u horizontálních dohod přesáhnout 5 % společného podílu účastníků dohody na relevantním trhu (ustanovení § 6 odst. 1 písm. a/ ZOHS). Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení se podrobně zabýval jak otázkou posouzení věci z hlediska zákona o ochraně hospodářské soutěže, tak z hlediska vymezení kompetenčních pravomocí žalovaného ve vztahu k Českému telekomunikačnímu úřadu či zkoumání specifik hospodářské soutěže v oblasti telekomunikací. Protože předmětem určovacího řízení podle § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže bylo posouzení dohod obsažených ve smlouvě o propojení uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení z hlediska souladu s právní úpravou obsaženou v § 3 až 6 ZOHS a nikoliv posouzení této smlouvy o propojení z hlediska právní úpravy, jež nespadá do žalovanému svěřených kompetencí, tj. včetně stanovení nejlevnějšího či nejdražšího způsobu propojení nebo zda je cena za propojení účtovaná mezi jednotlivými provozovateli telekomunikačních sítí nastavena na úrovni odpovídající skutečným nákladům, považuje žalovaný zjištěný skutkový stav za dostatečný, dále nevyžadující doplnění dokazování žádné z žalobcem navrhovaných skutečností. K namítaným procesním pochybením, ke kterým mělo dle žalobce dojít jak v průběhu prvostupňového, tak v průběhu druhostupňového správního řízení, žalovaný zdůraznil, že ve správním řízení neshledal žádné procesní vady, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost či nezákonnost jím vydaných rozhodnutí. Uzavřel, že z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami byl v napadených rozhodnutích veden, detailně v nich rozvádí nejen

jednotlivé důkazy a skutečnosti, o které opřel své závěrečné konstatování, a to že čl. 3.1 a na něj navazující Příloha A, včetně jejích dílčích příloh, čl. 6.6 a 7.1 a na něj navazující Příloha C, včetně jejích dílčích příloh Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí podléhají zákazu dohod podle § 3 až 6 ZOHS; rovněž se věnoval odkazům a rozboru právních předpisů, jež ve správním řízení aplikoval. Žalovaný proto uzavřel, že žalobní námitky žalobce považuje za neoprávněné a navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Správní spis, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil zejména následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.

Dne 28.1.2002 na návrh osoby zúčastněné na řízení zahájil žalovaný správní řízení č.j. S 21/02 ve věci určení, zda Smlouva o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřená dne 20.12.2000 mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení podléhá zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 ZOHS.

Z protokolu ze dne 12.2.2002 (č.l. 91 správního spisu) vyplývá, že právní zástupkyně žalobce předala žalovanému písemné vyjádření ze dne 11.2.2002 k předmětu řízení, nahlédla do úplného správního spisu a činila si z něho výpisy. Současně sdělila, že vyjádření ve věci bude provedeno buď písemnou formou nebo při ústním jednání.

Ústní jednání dne 14.2.2002 iniciované žalovaným jím bylo zrušeno s tím, že další ústní jednání se bude konat dne 19.2.2002 v sídle žalovaného (č.l. 93 až 102 správního spisu).

Z jednání nařízeného žalovaným na den 19.2.2002 se žalobce písemně omluvil z důvodu nutnosti důkladného seznámení se s předmětem řízení a současně požádal o nařízení ústního jednání na jiný vhodný termín (č.l. 105 správního spisu).

K omluvě žalobce bylo další ústní jednání žalovaným nařízeno na den 6.3.2002 a současně žalovaný požádal v zájmu hospodárnosti řízení žalobce a osobu zúčastněnou na řízení o písemné zodpovězení celkem 26-ti otázek, které se úzce dotýkaly předmětu správního řízení (č.l. 110-117 správního spisu). Současně bylo žalobci stejně jako osobě zúčastněné na řízení uloženo, aby své odpovědi na položené otázky zaslali žalovanému nejpozději ve lhůtě do 28.2.2002.

Žalobce položených 26 otázek zodpověděl písemně dne 28.2.2002 (č.l. 119 až 124 správního spisu) a současně žalovaného upozornil, že veškeré informace uvedené v tomto vyjádření mají charakter jeho obchodního tajemství a žalovaného proto požádal, aby s poskytnutými informacemi sdělenými výlučně pro potřeby správního řízení č.j. S 21/02 bylo nakládáno v souladu s tímto charakterem.

Ústní jednání dne 6.3.2002 bylo žalovaným zrušeno a dne 22.3.2002 byli žalobce a osoba zúčastněná na řízení pozváni k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění (č.l. 142 a č.l. 144 správního spisu).

Dne 21.3.2002 se žalovaný obrátil na následujících 11 provozovatelů: společnost ALIATEL a.s., BT (Worldwide) Limited, Contactel s.r.o., Czech On Line, a.s., Český Mobil a.s., ČESKÝ TELECOM, a.s., Eurotel Praha, spol. s r.o., ETEL, s.r.o., GTS CZECH, a.s., NEXTRA Wireless, s.r.o., Option One s.r.o. za účelem vyžádání údajů o celkovém objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory v ČR. Oslovení provozovatelé údaje o celkovém objemu provozu s jednotlivými komunikačními operátory v ČR za rok 2001 v minutách sdělili, vyžádané podklady zaslali a označili je za své obchodní tajemství - důvěrné sdělení (viz č.l. 194 správního spisu).

Z protokolu o vyjádření se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění provedeném ve správním řízení č.j. S 21/02 ze dne 25.3.2002 je zřejmé, že zástupce žalobce byl seznámen se všemi podklady rozhodnutí, způsoby jejich zjištění a důkazy obsaženými ve správním spise, kromě podkladů, které účastník řízení sám zatím nedoložil a byl k jejich předložení vyzván s tím, že žalovaný zástupce žalobce upozornil, že lhůta pro vydání rozhodnutí ve správním řízení S 21/02 končí dne 29.3.2002 (č.l. 197 až 198 správního spisu).

Dne 29.3.2002 žalovaný v prvním stupni správního řízení vydává rozhodnutí S 21/02-860/02-VO I (č.l. 199 správního spisu).

Z protokolu o vyjádření se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění provedených ve správním řízení č.j. S 21/02 ze dne 8.7.2003 je zřejmé, že zástupci žalobce bylo umožněno nahlédnout do celého správního spisu č.j. S 21/02, kromě údajů označených jako obchodní tajemství třetích osob. Zástupci žalobce byla žalovaným stanovena 14-ti denní lhůta pro podání písemného vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (č.l. 391 správního spisu).

K žádosti žalobce žalovaný dne 23.7.2003 prodloužil lhůtu k podání vyjádření k podkladům rozhodnutí do 30.7.2003 (č.l. 396 správního spisu).

Dne 30.7.2003 se žalobce písemně vyjádřil k podkladům rozhodnutí S 21/02 (č.l. 408 správního spisu).

Dne 7.8.2003 vydal žalovaný ve druhém stupni správního řízení rozhodnutí č.j. R 17/2002 (č.l. 432 správního spisu).

V. Vypořádání žalobních námitek

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 ZOHS (ve znění účinném k 1.6.2004) zjistí-li Úřad při výkonu dozoru nebo z jiného podnětu, že byla uzavřena zakázaná dohoda (§ 3 až 6), tuto skutečnost v rozhodnutí deklaruje a zároveň tímto rozhodnutím plnění této dohody do budoucna zakáže.

Podle ustanovení § 7 odst. 2 ZOHS soutěžitelé mohou podat Úřadu návrh na určení, zda určitá jejich dohoda podléhá zákazu podle § 3 až 6.

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a v pořadí žalobních námitek, které byly žalobcem uplatněny v zákonné lhůtě, se soud nejprve zabýval vznesenými procesními námitkami a teprve poté vznesenými věcnými námitkami.

V.1 Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaným

Podle ustanovení § 21 odst. 4, věta první a druhá, ZOHS v řízeních vedených Úřadem podle tohoto zákona jsou soutěžitelé povinni podrobit se šetření Úřadu. Pro účely těchto šetření je Úřad oprávněn vyžadovat od soutěžitelů, a pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, od orgánů veřejné správy podklady a informace potřebné pro svoji činnost a prověřovat jejich úplnost, pravdivost a správnost.

Podle ustanovení § 21 odst. 5, věta první, ZOHS soutěžitelé jsou povinni poskytnout Úřadu na jeho vyžádání úplné, správné a pravdivé podklady a informace ve lhůtě jim stanovené a umožnit jejich prověření způsobem podle odst. 4.

Podle ustanovení § 21 odst. 7, věta první, ZOHS na návrh účastníka řízení, nebo jeví-li se to z povahy věci potřebné, Úřad nařídí ústní jednání.

Podle ustanovení § 21 odst. 8 ZOHS není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje se v řízení u Úřadu podle správního řádu.

Podle ustanovení § 33 odst. 1 s.ř. účastník řízení má právo navrhopvat důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání.

Podle ustanovení § 33 odst. 2 s.ř. správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Podle ustanovení § 46 s.ř. rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 s.ř. odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popř. zjištěné vady odstraní.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným je v prvé řadě třeba zdůraznit, že v daném případě mělo správní řízení určovací charakter, neboť jeho předmětem bylo posouzení dohod obsažených ve Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000, včetně dílčích příloh, uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení; zda tyto spadají pod zákaz dohod narušujících hospodářskou soutěž. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že s ohledem na výše zdůrazněný charakter správního řízení žalovaný rozhodl na základě dostačujících důkazů. V tomto typu správního řízení totiž musel žalovaný nutně vycházet především z listin obsažených ve správním spisu, přičemž ke svému rozhodnutí si žalovaný řádně vyžádal podklady od dalších soutěžitelů o celkovém objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory na území ČR v roce 2001 tak, aby zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, podstatný pro posouzení předmětné záležitosti. Účastníci správního řízení měli rovněž možnost seznámit se s částmi správního spisu, který neobsahoval obchodní tajemství třetích osob. Pokud jde o možnost nahlížet do správního spisu, včetně těch částí, které obsahují obchodní tajemství, soud poukazuje na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 10.11.2004 č.j. II. ÚS 419/04, které zdůrazňuje rozdíly mezi správním řízením a řízením soudním, co se týče práv jejich účastníků. Rozdíly plynou jak z odlišné povahy a začlenění správního orgánu (orgán moci výkonné) a soudu (orgán moci soudní), tak i ze základních zásad řízení. Zatímco soudní řízení ovládá zásada bezprostřednosti, ústnosti a veřejnosti, správní řízení je ovládáno zásadou neveřejnosti a písemnosti. U obou těchto typů řízení se přitom jedná o zásady ústavně souladné. Ze zásady písemnosti a neveřejnosti přitom vyplývá povinnost správního orgánu obsažená v § 23 odst. 3 s.ř., podle nějž je správní orgán povinen učinit opatření, aby nahlédnutím do spisu nebylo porušeno státní, hospodářské nebo služební tajemství, nebo zákonem uložená povinnost mlčenlivosti. Není tedy na újmu práv účastníka řízení, když správní orgán uvedené zákonné ustanovení aplikuje. V posuzovaném případě informace o těch částech spisu, které tvořily obchodní tajemství správním orgánem dotazovaných provozovatelů, byly přiměřeně situaci „zveřejněny“ žalobci v rozhodnutí žalovaného, a to v jeho obou stupních (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí žalovaného a str. 11 druhostupňového rozhodnutí žalovaného). Dále je třeba zdůraznit, že procesní postup v řízení před žalovaným se primárně řídí úpravou ZOHS (§ 21 ZOHS), subsidiálně se pak použije obecná norma upravující správní řízení - správní řád. V daném případě

se soud ztotožňuje se závěrečným procesním postupem žalovaného, neboť s ohledem na určovací charakter správního řízení nebylo potřebné nařizovat ve věci ústní jednání, původní snaha žalovaného byla v tomto směru zbytečně iniciativní a ve své podstatě nadbytečná. Z obsahu správního spisu je navíc zřejmé, že žalobce ústní jednání ve věci ani nenavrhol, pouze se z účasti na jeho konání omlouval. Rozhodnutí žalovaného bylo tedy soudem posouzeno jako zákonné, neboť vychází z dostatečně zjištěného stavu věci a obsahuje předepsané náležitosti. V prvním stupni správního řízení tedy žalovaný nezasáhl do práv žalobce tím, že ve věci nenařídil ústní jednání, neboť to z povahy věci nebylo potřebné. Dospěl-li žalovaný ve druhém stupni správního řízení k závěru, že v rámci prvostupňového řízení byly provedeny veškeré procesní úkony, které byly nezbytné a účelné ke zjištění skutkového stavu věci, a to i bez nařízení ústního jednání, lze označit tento postup žalovaného za správný, když současně ve druhém stupni správního řízení provedl žalovaný změnu výroku napadeného rozhodnutí tak, aby v budoucnu nemohlo dojít k pochybnostem, kterých dohod se výrok rozhodnutí o zakázanosti ve smyslu ustanovení § 3 až 6 ZOHS týká. K námitce, že žalovaný svým postupem vůči žalobci porušil ustanovení § 33 odst. 1 a odst. 2 s.ř. je nutné opakovaně zdůraznit, že procesní postup v řízení před žalovaným se primárně řídí úpravou ZOHS, subsidiálně se pak použije obecná norma - správní řád. Z obsahu správního spisu je zřejmé (viz str. 10 a 11 rozsudku), že veškerá procesní práva žalobce byla v průběhu správním řízení zachována. Žalobce se písemně vyjadřoval k předmětu řízení, nahlížel do správního spisu, s informacemi poskytnutými žalobcem (stejně jako ostatními oslovenými provozovateli) bylo ze strany žalovaného řádně zacházeno jako s informacemi majícími charakter obchodního tajemství; dne 25.3.2002 byl zástupce žalobce seznámen se všemi podklady rozhodnutí, způsoby jejich zjištění a důkazy obsaženými ve správním spise, žalobci byla rovněž žalovaným prodloužena lhůta k podání vyjádření k podkladům rozhodnutí. Pro úplnost je nutné uvést, že z ustanovení § 21 ZOHS ani z žádného ustanovení správního řádu nelze dovodit povinnost správního orgánu provést všechny důkazy, které účastník navrhne, což jej však samozřejmě nezbavuje povinnosti své rozhodnutí řádně a náležitě odůvodnit, proč navrhovaný důkaz není třeba k řádnému a úplnému posouzení věci. Žalovaný v odůvodnění svého druhostupňového rozhodnutí (str. 13 odst. 2) uvedl, z jakého důvodu nevyhověl návrhu žalobce na doplnění dokazování vyžádáním si stanoviska od Českého telekomunikačního úřadu, neboť toto mu bylo z jeho rozhodovací činnosti známo a ve věci by bylo zcela nadbytečné. V této souvislosti je nutné současně zdůraznit, že do kompetencí žalovaného nespadá zkoumání cenové problematiky propojení telekomunikačních zařízení a sítí, tato je svěřena Českému telekomunikačnímu úřadu. Žalovaný tedy svůj postup v tomto směru náležitě a přiléhavě odůvodnil, věc byla posouzena řádně a úplně a soud nezjistil žádné vady, k nimž by muselo být přihlédnuto. Žalobcem namítaný zásah do jeho práv dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebyl soudem v daném případě shledán.

V.2 Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

Podle ustanovení § 47 odst. 3 s.ř. v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Z odůvodnění prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodl, řídil.

Podle ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen ObchZ) předmětem práv náležejících jako podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální, materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Právní úprava obchodního tajemství je součástí komplexu úpravy práv souvisejících s podnikáním, přičemž obchodní tajemství je pojmově vymezeno těmito znaky: jedná se o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, mající skutečnou nebo alespoň potenciální hodnotu, ať již materiální či nemateriální povahy, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, podnikatel má zájem na jejich utajení a podnikatel jejich utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje. Naplnění a trvání všech výše uvedených znaků je předpokladem vzniku a trvání práva podnikatele na obchodní tajemství, přičemž právo na obchodní tajemství je právem absolutním.

Při vyhodnocení společného podílu žalobce a osoby zúčastněné na řízení na relevantním trhu žalovaný vycházel z údajů celkem jedenácti provozovatelů, kteří poskytli údaje o celkovém objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory v ČR v roce 2001, a takto poskytnuté údaje žalovanému označili jako své obchodní tajemství. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný s poskytnutými údaji jednotlivých provozovatelů, stejně jako s údaji žalobce o celkovém objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory v ČR a údaji o přehledu přelivového provozu mezi sítěmi žalobce a osoby zúčastněné na řízení, skutečně řádně nakládal jako s obchodním tajemstvím (viz č.l. 194, 208 a 271 správního spisu). Žalovaný tedy svou povinnost zneprístupnit část spisového materiálu obsahující obchodní tajemství dodržel, stejně jako splnil svou povinnost rozhodnutí dostatečně odůvodnit a vyargumentovat i k těm částem spisového materiálu, ke kterým byl žalobci zamezen přístup, tak aby byla odůvodněna alespoň rámcová představa o obsahu a povaze utajených podkladů rozhodnutí. Navíc v této souvislosti k námitce žalobce týkající se neoslovení společnosti PRAGONET, a.s. s tím, že takto neoslovených společností mohlo být pochybením žalovaného více, je nutné zdůraznit, že z žalobcem předložených údajů o celkovém objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory v ČR, označených jako obchodní tajemství, vyplývá,

že přichází a odchozí minuty (v tis. min.) u společnosti PRAGONET, a.s. obsahují údaj nula a z údajů 11-ti oslovených provozovatelů o celkovém objemu provozu s telekomunikačními operátory v ČR v roce 2001 označených rovněž jako obchodní tajemství vyplývá, že podíl toliko 3 z těchto 11-ti oslovených subjektů představoval cca 90 %, což je více než 5 % (k tomu pak níže str. 16 odst. 3 rozsudku), a tedy toto tvrzení žalobce je pouze účelové. Ani této námitce žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto soud nepřisvědčil.

V.3 Námitka nezákonnosti rozhodnutí žalovaného

Podle ustanovení § 2 odst. 2 ZOHS relevantním trhem je trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedních zemí.

Pojem narušení hospodářské soutěže je nejdůležitějším pojmem soutěžního práva, protože na jeho zjištění v konkrétním případě záleží, zda inkriminované jednání podléhá či nepodléhá reprobaci ZOHS. Proto je třeba vždy zjišťovat základní předpoklady pro uplatnění ZOHS, a to relevantní trh, strukturu trhu a postavení soutěžitelů ve vztahu k dotčenému trhu. Generální klauzule stanoví, že protisoutěžní dohody, které splňují zákonné předpoklady, tj. vedou nebo mohou vést k narušení soutěže, jsou zakázané a neplatné. Navíc narušení soutěže pak musí být podstatné či citelné.

Relevantní trh je druhým klíčovým pojmem soutěžního práva, legální definice relevantního trhu zohledňuje aspekty věcné, geografické a časové. Žalovaný ve správním řízení správně vymezil relevantní trh, a to po stránce věcné jako trh provozování veřejných telekomunikačních sítí, po stránce geografické územím ČR a po stránce časové jako trh s trvalými dodávkami, i když s ohledem na velmi rychlý technický pokrok v oblasti telekomunikací může podléhat určitým změnám. Vyhodnocením údajů celkem 11-ti provozovatelů týkajících se celkového objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory v ČR, které byly těmito provozovateli shodně označeny jako obchodní tajemství, pak žalovaný dospěl k závěru, že společný podíl žalobce a osoby zúčastněné na řízení na vymezeném relevantním trhu na území ČR v roce 2001 činí cca 7 %. Soud po důkladném přezkoumání obsahu údajů označených jako obchodní tajemství jednotlivých provozovatelů o celkovém objemu provozu s jednotlivými telekomunikačními operátory v ČR v roce 2001 dovedl, že závěr žalovaného o společném podílu žalobce a osoby zúčastněné na řízení na takto vymezeném relevantním trhu byl vymezen správně a je vyšší než 5 %. Stejně tak závěr žalovaného ohledně typu dohody je správný a příslušný. V daném případě jde o dohodu horizontální, neboť se jedná o dohodu soutěžitelů, kteří nepochybně působí na stejné úrovni relevantního trhu. S přihlédnutím ke skutečnosti, že společný podíl účastníků dohody na relevantním trhu je vyšší než 5 %, překračuje limity stanovené zákonem, přezkoumávané dohody proto nepodléhají vynětí ze zákazu dohod na základě pravidla *de minimis*. Vzhledem k tomu,

že se jedná o horizontální dohodu, nelze ani aplikovat vyhlášku žalovaného č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, pro určité druhy vertikálních dohod.

Z obsahu Smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, jejíž nedílnou součástí se stala Příloha A – Popis propojovacího bodu, technické vlastnosti, testování a propojovací kapacita (Příloha A obsahuje přílohu A1, A2 a A3, a to v anglickém jazyce), Příloha B – Poskytované služby, Příloha C – Ceny za propojení (Příloha C obsahuje přílohu C1), Příloha D – Fakturace a účtování, Příloha E – Adresy a kontaktní osoby, Příloha F – Údaje o vzájemném provozu, ve znění Dodatku č. 1 ke Smlouvě o propojení ze dne 25.5.2001, vyplývá, že strany této smlouvy se v čl. 3.1 dohodly, že *propojení sítí se realizuje výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů. Propojovací body jsou popsány v Příloze A této smlouvy.* Příloha A pak detailněji popisuje propojovací body a technické vlastnosti obou propojovaných sítí, a to zejména umístění propojovacích bodů, specifikaci a kapacitu zařízení a vlastnosti telefonního propojení. Z čl. 6.6 je zřejmé, že strany této smlouvy se dohodly, že *po dobu neexistence přímého propojení mezi sítěmi osoby zúčastněné na řízení a žalobce si budou obě strany poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. Tento provoz se bude řídit touto smlouvou a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou se společností ČESKÝ TELECOM, a.s. Z čl. 7.1 vyplývá dohoda stran, že za služby poskytnuté druhé smluvní straně podle této smlouvy bude každá smluvní strana účtovat ceny za propojení uvedené v Příloze C. Tyto ceny nezahrnují DPH a jsou uváděny a budou hrazeny v českých korunách (Kč).*

Logickým výkladem projevu vůle stran dohody obsažené v čl. 3.1 a navazujících přílohách ve spojení s dohodou obsaženou v čl. 6.6 je zřejmý úmysl stran realizovat propojení svých telekomunikačních sítí výhradně přímým propojením s výjimkou nedostatečné kapacity či neexistence přímého propojení; pouze v takovém případě je propojení realizováno tranzitem prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. Pokud tedy přímé propojení existuje a má dostatečnou kapacitu, nemá žádná ze stran smlouvy možnost využívat alternativní způsob propojení tranzitem, a to ani v případě, pokud by to bylo výhodnější. Výhradní závazek stran těchto dohod tedy omezuje jejich svobodnou vůli, přičemž protisoutěžní aspekt výlučného závazku je umocněn dohodou obsaženou v čl. 7.1. Důsledkem je znemožnění vstupu ostatních provozovatelů na vymezený relevantní trh. Protisoutěžní účinky zakázaných ujednání se projeví i vůči konečným zákazníkům, neboť ovlivnily cenu hovoru.

V daném případě je zřejmé, že závěr žalovaného ohledně podstaty negativních důsledků uzavřených zakázaných dohod obsažených v čl. 3.1, 6.6 a 7.1 Smlouvy o propojení spočívají ve výhradním závazku žalobce a osoby zúčastněné na řízení poskytovat propojení pouze formou přímého propojení, bez ohledu na další alternativní způsoby, které existují či mohou v budoucnu na daném relevantním trhu

vzniknout, je tedy správný a soud se s ním zcela ztotožňuje. Stejně tak je přílehavý závěr žalovaného, že negativní důsledky těchto zakázaných dohod se projevují u konečných spotřebitelů, neboť tyto dohody ovlivňují cenu, kterou zákazník, tj. spotřebitel je povinen uhradit poskytovateli telekomunikačních služeb za službu ukončení hovoru ve volané síti. Určovací rozhodnutí žalovaného je proto zákonné, ze strany žalovaného nedošlo k namítanému zásahu do práv žalobce ve smyslu čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť výkonem své pravomoci žalovaný vykonává dozor nad tím, zda a jakým způsobem soutěžitelé plní své povinnosti pro ně vyplývající ze ZOHS.

VI. Závěr

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem tedy soud uzavírá, že žalovaný se ve správním řízení, jež předcházelo vydání napadených rozhodnutí, nedopustil procesních excesů, které by mohly mít vliv na zákonnost jím vydaných rozhodnutí, a že i z pohledu hmotněprávního jsou napadená rozhodnutí ve všech směrech přezkoumatelná, zákonná a věcně správná.

Žalovaný v daném případě aplikoval správný právní předpis (ZOHS), v jeho rámci správné právní normy, které rovněž řádně vyložil.

Žaloba tedy nebyla shledána důvodnou, proto ji soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7, s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, s.ř.s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné další náklady, které by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly a pokud jde o řízení před Nejvyšším správním soudem podle ustálené judikatury ve věcech správního soudnictví, žalovaný je významným ústředním orgánem státní správy, tudíž schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je žalovaný dostatečně vybaven (viz usnesení VS v Praze ze dne 14.6.1999 sp.zn. 6 A 7/99). Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti nepřiznává.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5, věta první, s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná

na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, s.ř.s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V daném případě však soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti žalovaného.

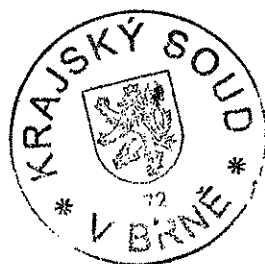
P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 16. června 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu